

Zsorda Dorottya

Emlék

Száraz partot mos a virgonc-huncut dagály.
Elsikálja lábnyomom.
Pedig minden éjjel ide járok vissza,
Édesanyám sírjához.

Itt fekszik az asszony, aki megszült engem.
Aki szépen felnevelt.
Most a föld alatt alszik.
Oh, mondd te ember, így hogyan köszönjem
meg?

Hogy mondjam el neki, hogy mindent sajnálok?
Minden egyes fájó szót?
Hogyan mondjam el, hogy lecsókolnák minden
Könnyet fáradt arcáról?

El kell neki mondjam, hogy szükségem van rá,
Mint virágnak a vízre,
Hogy rá akarok hajolni utoljára
Megsebezett szívére.

Szeretném, ha tudná, hogy ő volt a támasz
A szomorú napokon,
Ő volt a felejthetetlen ragyogó mosoly
Megszeppent arcomon.

Ő volt a gyógyszer, ha beteg volt a szívem.
Az én erős, nagy váram.
Tudom, hogy széles a földön, nem szerette
Senki sem jobban nálam.

Azt is tudom, hogy biz e jólelkű asszony
Sokat szenvedt értem.
Jóra nevelő határozott szavait,
Hazugságra cseréltem.

Hálátlanul el tudtam felejteni azt,
Hogy mennyi jót is kaptam.
Hogy bármerre kezdtem keresni-kutatni,
Csakis jóra akadtam.

Most mardos a büntudat, hogy elengedtem
Hogy el tudtam hagyni őt.
S most éjt nappá téve egyre csak járom,
A sötét nagy temetőt.

És addig megyek, addig kereslek anyám.
Míg le nem szakad lábam,
Amíg el nem hagy a kegyetlen bús élet
És szívem rádtalálhat.